

Scriitorul Petre Ghelmez și soția sa, Ileana

PETRE GHELMEZ

MĂGĂRUŞUL

Roman pentru copii

WWW.CORESI.NET

Editura Coresi SRL

Ilustrația copertei: cf. sursa https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Allen_B._Wrisley_%283092793401%29.jpg

Coperta: Leo Orman

© 2016 Editura Coresi SRL, WWW.CORESI.NET

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-8798-01-1

Ediția digitală a prezentei lucrări se poate accesa la acest link:

<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-8798-02-8>

*Pentru mai multe informații privind această carte, sunați la
++4021 312 8212 sau scrieți la coresi@coresi.net.*

www.coresi.net

www.coresi.website

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHELMEZ, PETRE

Măgărușul : roman pentru copii / Petre Ghelmez – București:

WWW.CORESI.NET, 2016

ISBN 978-606-8798-01-1

821.135.1-31

NEDUMERIREA

Într-o zi, Mama Rafira și Mag, măgarul cel puternic și bun, care făceau toate treburile grele ale gospodăriei, avură o surpriză la care chiar că nu se așteptau: Măgărușul, copilul lor cel mai mic, începu să vorbească în dodii. În dodii, adică într-un fel neobișnuit, cu niște înțelesuri de dincolo de cuvinte, pe care chiar ei, care trăiseră multe și văzuseră și mai multe, cu greu le pricepeau, sau nu le pricepeau deloc, darmite ceilalți locatari din Ogradă – Mânzul, Năsturel, cățelul cel veșnic neastâmpărat, Băiatul, care de-acum mergea în fiecare zi la școală, oftând că servieta cu cărți este prea grea și ceasurile prea lungi, până la întoarcerea acasă – cum să le mai priceapă?

Totul se petrecuse atât de simplu și de firesc, încât parcă nimic nu se întâmplase. Și totuși, Mama Rafira și Mag cel puternic și bun nu-și mai revineau din uluială.

În dimineața zilei aceleia, sculându-se, ca de obicei, ceva mai târziu, pentru că părinții îl lăsau să doarmă mai mult, „ca să crească”, ziceau ei, Măgărușul se repezise drept în brațele lor strigând:

*„Bună dimineața,
Spălați-vă cu lumină și bucurie fața!”*

– Ce-ai ziiis?! a întrebat Mama Rafira, luată aşa, pe neasteptate.

– Ce-am zis, am zis,

*„Iar vorbele-au zburat ca florile de cais.
Bună dimineața,
Spălați-vă cu lumină și bucurie fața!”*

Mag cel puternic și bun, care tocmai trăgea prin mijlocul curții un car cu fân, s-a oprit din

mers, a clipit de câteva ori din ochi, s-a gândit bine, apoi i s-a adresat cu măhnire Măgărușului:

– Rușine să-ți fie, băiete! Se poate să vorbești aşa? Noi te-am învățat întotdeauna să fii cuviincios!

– Dar ce-am făcut? Ce-am zis necuviincios? a continuat Măgărușul, la fel de vesel:

*„Bună dimineața,
Spălați-vă cu lumină și bucurie fața!
Prin crengile pomilor de sidef,
Glasurile păsărilor cântă ca la gherghef,
Clopoțeii și viorile din gușile lor
Nasc zmeie colorate în porțile tuturor!
Tîng-tîling!
Bat cu două cuvinte în cer
Și aripile negre-ale noptilor pier!”*

– Vai, Mag, dragule, i s-a întâmplat Măgărușului nostru ceva! I-o fi rău! s-a speriat Mama Rafira. Auzi, colo, la el, să ne spălăm cu lumină și bucurie fața?! Păi e udă lumina? Curge lumina? Clipocește lumina? Și glasurile păsărilor lui, care

cântă la gherghef! La gherghef, auzi?! Păsări care au clopoței și viori în guși, în loc de semințe! și nopțile care au aripi?! Măgărușului nostru i s-a-ntâmplat o nenorocire!...

Mag cel puternic și bun a clipit iarăși din ochi, a dat de câteva ori cu înțelepciune din cap și a zis:

– Nu, nu! Aici nu e o nenorocire, aici e mai mult o nedumerire! Cuvintele astea ale Măgărușului nostru sunt cuvinte adevărate, dar nu vor să spună ce spun și spun tocmai ceea ce nu spun!

Mama Rafira a făcut ochii și mai mari.

– Cum adică nu vor să spună ce spun și spun tocmai ceea ce nu spun?! E o vorbire pe dos, vrei să zici?

– Pe dos și nu prea, adăugă Mag cel puternic și bun. Trebuie să ne mai gândim, să ne dumirim. Parcă simt eu că, mișcate de la locul lor cel obișnuit și legate altfel între ele, cuvintele asta capătă alte înțelesuri. Dar dacă nopțile au aripi? Te mai gândești și-așa! Noi, ocupați cu munca toată ziua cum suntem, și căzând seara

frânți de oboseală, poate că nici nu le-am observat... Ia să vedem...

Și rămaseră multă vreme aşa, „să vadă”, Mama Rafira și Mag cel puternic și bun.

Dar, în loc să se limpezească și să piară, nedumerirea lor spori și mai tare.

UN PORTRET MAI CEVA DECÂT LA FOTOGRAF

Soarele se ridicase binișor deasupra Ogrăzii. Era generos cu lumea în dimineața aceea și lumea întreagă simțea generozitatea lui. Oamenii muncneau, păsările mutau rămurișul din loc cu cântecele lor, iarba se răsfăța în bătaia razelor moi ca firele de mătase. Era o dimineață în care îți venea să te fotografiezi desculț și cu o floare în dinți, stând culcat pe spate, picior peste picior, și visând cu ochii deschiși, pe spinarea unui nor alburiu, rătăcit în inima cerului.

Dar de unde fotograf? Și, mai ales, film? Și aparat de fotografiat? Și de unde o scară atât de înaltă, încât să ajungă până la norul acela pe care plutești tu, fără nicio țintă? Și, colac peste pupază,

scara să mai fie și foarte mobilă, fiindcă norul nu stă pe loc și trebuie să te ții după el ca după o corabie, dacă vrei să-l prinzi într-o poziție interesantă.

Este adevărat că Măgărușul avea un portret, făcut la un fotograf amator, de când mersese el, într-o vară, cu Mama Rafira și cu Mag cel puternic și bun la bâlciul de Sântă-Mărie, în orașul cel mai apropiat de satul lor. Dar portretul acela nu-i prea plăcea; fotograful, un hoț și jumătate, care voia mai ales să ia cât mai repede banii celor veniți din largul câmpiei și neobișnuiți cu luminile orbitoare și jucăușe ale orașului, decât să le facă fotografii frumoase, îi așezase pe câte trei lângă o măsuță, în baraca sa, scotocise într-o cutie neagră, ce semăna mai mult cu un cufăr, rotise de câteva ori ochiul rece, de sticlă, al obiectivului, îndreptat spre ei: „Cucu, acum zboară cucu!” – zisese, deodată se făcuse o lumină orbitoare ca fulgerul și, după ce se mai plimbaseră puțin prin bâlciul gemând de lume, de tipete și de râsete, după ce mâncaseră gogoși aromate, pudrate cu

zahăr pe toate fețele, se întorseră din nou la baracă, unde fotograful le dăduse poza.

„E o poză *mișto!*” – spusese fotograful, și Măgărușului nu-i plăcuse mai întâi acest cuvânt: „*mișto*”. „E un cuvânt urât, pe care – își zisese el – nu-l voi folosi niciodată în viață... Ce, s-au terminat oare cuvintele frumoase?!”

Apoi, când privi mai bine, nu-i plăcu nici fotografia. Deși fotograful garantase că mai ales el, Măgărușul, are un portret *extra*, se întristase. „Cum o să fie ăsta un portret *extra*? se întrebăse Măgărușul, neînțelegând prea bine cuvântul. Uite ce urechi caraghoase am! Și ce ochi mari, ca două cepe, mai mult înspăimântați decât mirați!”

Măgărușul, într-adevăr, crezuse că din cutia aceea, cu un singur ochi, a fotografului va zbura un cuc și făcuse ochii mari, să nu-i scape nimic din vedere. Urechile i se ciuliseră de atenție, iar când izbucnise pe neașteptate lumina fulgerului aceluia alb, se înspăimântase de-a binelea și se trăsese mai lângă Mama Rafira, ridicând și un picior, gata să ia la goană.

Cum putea fi aceasta o fotografie *extra*?!

„Uite, o să-mi fac eu acum un portret *extra*, fără aparat de fotografiat, fără film și lentilă, de sub care să zboare o minciună, și, mai înainte de toate, fară fotograf! Tot este o vreme care te îndeamnă la lucruri frumoase.

Rupse, dintr-un colț mai întunecat al grădinii, o frunză de brusture și scrise apăsat pe ea, cu o crenguță de cireș amar:

MĂGĂRUŞUL

*Vine vara de la schit
Un iepure altoit
Cu urechile de plus
Prefăcut în Măgăruș.
Și, cum calcă printre nalbe,
Îi vezi șosetele albe,
Și pantofii mici, de lac,
Cu șireturi de bumbac.
Poartă blană fumurie,
Câștigată pe simbrie,
Că-ntr-o lună, la cioban,
Pe când împlinea un an,*

*A cântat, în sol și fa,
„Iha-iha-iha-ha!”
Cum și unde a-nvățat
Cântecul nemaiflat,
Nu spune, nu zice câr,
Că e și neam de catâr.
Stă, pe patru catalige,
În amiaza care frige,
Răbdătorul înțelept,
Ținând capul sus și drept,
Simțindu-se foarte bine
Cu privirea-ntoarsă-n sine.*

*Toropit de gând și soare,
Crezi că doarme în picioare,
Dar el naște, eu vă spui,
Altă lume-n capul lui,
Mai frumoasă și fierbinte,
Lumea lumii din cuvinte.*

*Parcă-i stă pe frunte scris:
„Rog, nu mă treziți din vis!”*

Măgărușul, aproape mort de oboseală, își mai citi încă o dată portretul, șterse vreo câteva versuri, care nu-i plăcură, adăugă altele. Oricum, este mai bine spus: „Toropit” de gând și soare/ Crezi că doarme în picioare”, decât: „Când îl vezi aşa, dormind în picioare/ Crezi că visează toropit de soare”.

Vai, ce urât! Lăsate de capul lor, vorbele parcă se-mpiedică! Și-apoi, de ce se simțea el aşa de obosit? Doar nu făcuse mai nimic! Rupsese o frunză de brusture, așezase pe ea, unul după altul, niște cuvinte, și-atât! Nu săpase, nu secerase, nu trăsese la ham! „Uite, cum poți obosi din nimic! – își zise Măgărușul. Are dreptate Mama Rafira când spune: «Ho! ce sufli aşa, că doar n-ai tras la jug!»”

Își mai adună sufletul puțin și se duse în grabă la ai săi, care tocmai se odihneau la umbra dudului, după primele ore de muncă.

– Ma-mă! Ma-mă! strigă Măgărușul. Mi-am făcut singur un portret.

– Adică un... autoportret! spuse atotștiitor Mag cel puternic și bun.